

saadanne Interesser, og naar det gjenne Listeforbund kan gøres saaledes, at der overhovedet intet spildes, skønner jeg ikke, hvilken Ulykke deraf kan følge. Derimod er det klart, at hvis man ikke har Listeforbund, kan Tendensen til at lade særlige Lokalinteresser være repræsenteret paa Særister føre til Tab, til Stemmespild, og derfor maa der, hvor Listeforbund ikke findes, advares derimod. Nej, mon det ikke skulde være helt andre Grunde, som gør, at det ærede Medlem og hans Parti er betænkelige ved Listeforbundsordningen, særlig for en enkelt Kommunes Vedkommende?

I øvrigt har man været inde paa en indgaaende Omtale af de i Lovforslaget indeholdte Valgretsbestemmelser. Ganske særlig har det ærede Medlem Hr. Sundbo her udtalt sig udførligt, og det er forstaaeligt nok, saasom det ærede Medlems eget Forslag indeholder Valgretsbestemmelser af en betydelig anden Karakter end dem, der indeholdes i det af mig stillede Forslag. Det ærede Medlem Hr. Sundbo vil for det første have 21 Aars Alderen gennemført som Valgretsalders til Kommunalbestyrelserne, medens i det af mig stillede Forslag 25 Aars Alderen, som hidtil har været gældende, er fastholdt. Det ærede Medlem venter selvfølgelig ikke at trænge igennem med dette sit Forslag. Det er en af de Skueretter, ud fra hvilke en Agitation skal drives her i Landet, og jeg misunder ikke i fjerneste Maade det ærede Medlem dette Agitationsnummer. I de tidligere Debatter, der har været ført om Spørgsmaalet Valgret med 21 Aars Alderen baade til Rigsdag og kommunale Raad, er der baade pro et kontra anført alle de Argumenter, som overhovedet kan fremføres. Jeg finder derfor ikke, at der er nogen Grund til at spille det høje Tings Tid. — selv om det jo ikke vilde gaa ud over særlig mange af Tingets Medlemmer — ved at komme nærmere ind paa denne Sag.

Derimod skal jeg fæste mig noget stærkere ved det ærede Medlems Betragtninger over Fattighjælpens Virkninger. Disse Betragtninger var af en saadan Art, at man skulde tro, at det ærede Medlem var Marsbeboer; havde aflagt et Besøg her paa denne syndige Jord for et Par Menneskealder siden og nu igen var kommet herved og var blevet tvunget til at udtale sig om saadanne Forhold, som han umuligt havde kunnet følge i Enkeltheder paa Grund af, at han havde opholdt sig paa denne fjerne Klode. Det ærede Medlem tror nemlig, at det samme Ord dækker over det samme Begreb, som da han var her paa Besøg

forrige Gang. Man skulde virkelig tro det. Det ærede Medlem taler om, hvilket Frisind der aandede ud af de forskellige Venstreforslag til Valglovsordning lige fra 50erne op til Aarhundredskiftet, og sammenstillede det med den Reaktions Aand, der stod ud af det Forslag, der her forelaa. Den Gang tillagde man ikke Fattighjælpen nær den Betydning, som man nu vil tillægge den. Den Gang var der kun Tale om det sidste Aar, hvor man ikke maatte have faaet Fattighjælp, og naar man sammenholdt det med, at man nu ikke maa have faaet det i 5 Aar, var dermed vist, at man kunde sammenstille Fattighjælp med Tugthusstraf, den skal have den samme Virkning paa Valgretten som denne Straf. Og det ærede Medlem erklærede, det var i høj Grad sørgeligt, som det var gaaet tilbage med Frisindet indenfor Venstre.

Nu kan jeg jo ikke tænke mig, at det ærede Medlem udtaler sig mod bedre Vidende, og da jeg ved, at det ærede Medlem virkelig har vandret paa Jorden i en Del af de Aar, det ærede Medlem skildrede i denne Forbindelse, og ikke har opholdt sig under andre Himmelstrøg, maa jeg virkelig — for jeg maa jo søge en Forklaring paa det Fænomen, som det ærede Medlem i denne Forbindelse frembyder — tro, at det ærede Medlem ikke har gjort sig klart, at Begrebet Fattighjælp nu rummer noget ganske andet, end Tilfældet var for en Menneskealder og mere siden. Den Kreds af Personer, som nu maa henvende sig for at faa Fattighjælp, er en helt anden end den, der kunde komme ud for Fattighjælpen og dens Virkninger i Tiden fra 50erne og til Aarhundredskiftet. Man skulde næsten tro, at det ærede Medlem har det paa samme Maade som en af hans afdøde Partifæller, der, medens han her i Tinget og ud over Landet slog ned paa vor sociale Lovgivning og ikke havde noget godt Ord til overs for den, maatte saa langt bort som til Paris for at opdage, at han hørte hjemme i en Stat, hvor der var skabt gode Kaar gennem en omfattende Sociallovgivning. Man skulde virkelig tro det, thi det ærede Medlem vil dog vide, at de Personer i det danske Samfund, der nu maa tage Fattighjælp med Fattighjælpens Virkninger, er som almindelig Regel — naturligvis kan der være Undtagelser — Personer, som der vistnok ikke er nogen som helst Grund til at give Indflydelse paa de kommunale Afgørelser.

Naar det ærede Medlem saa tilmed ved, at der er givet Kommunalbestyrelserne Adgang til at rette paa dette Forhold, hvor Undtagelsestilfældene er til Stede, ved at